

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2026 r.

w sprawie **D. C.**

skazanego za przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. oraz art. 258§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 5 marca 2026r., sygn. akt II AKa 501/25,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 28 maja 2025r., sygn. akt II K 150/24

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, zawartym w zarzucie pierwszym kasacji, dotyczącym naruszenia przez Sąd II instancji art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 457§3 k.p.k., należy uznać, że Sąd ten rozważył wszystkie zarzuty apelacji, czyniąc to

w sposób właściwy i pełny. Sąd co prawda nie omówił każdej najdrobniejszej wątpliwości wskazywanej w apelacji, ale odniósł się do sedna poruszonej problematyki. Uwzględnił okoliczność, że wyjaśnienia współoskarżonych miały charakter pomówień, jednak wskazał okoliczności, które świadczyły o tym, że D. C. nie został li tylko niesłusznie posądzony przez M. P. o przypisane mu ostatecznie czyny, a także odniósł się do materiału dowodowego, w którym twierdzenia współoskarżonego znajdowały potwierdzenie. Sąd miał na uwadze w tym zakresie także twierdzenia apelującego dotyczące motywacji procesowej współoskarżonych, jednakże ich nie podzielił.

Zauważenia wymaga też, że na sprawstwo skazanego jednoznacznie wskazują także materiały niejawne uzyskane w wyniku kontroli operacyjnej.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że dokonując oceny prawidłowości przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją szczegółowo wykazanej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17).

W niniejszej sprawie Sąd Odwoławczy nie ograniczył się do prostego odwołania do ocen dokonanych przez Sąd Okręgowy, ale poczynił samodzielne rozważania, co świadczy o tym, że przeanalizował on sprawę, w szczególności zaś zgromadzony materiał dowodowy. Przypomnienia także wymaga, że stosownie do treści art. 457§3 k.p.k. sąd odwoławczy obowiązany jest podać w uzasadnieniu, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za

zasadne albo niezasadne. Przepis ten nie nakazuje zatem zawarcia w motywach pisemnych orzeczenia sądu II instancji niezależnej od poczynionej przez sąd I instancji oceny materiału dowodowego. Brak jest podstaw do zaaprobowania stanowiska skarżącego, jakoby przeprowadzona w sprawie kontrola odwoławcza była pozorna.

I nawet, gdyby uznać, że Sąd Odwoławczy powinien odnieść się bardziej szczegółowo do podniesionych w apelacji wątpliwości, to postępowania Sądu, wobec aktualnego brzmienia art. 537a k.p.k., nie można uznać za uchybienie, które mogło skutkować, samo w sobie, wzruszeniem orzeczenia.

W drugim zarzucie kasacji skarżący wskazał na rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 405 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. Zarzut ten jednak bezspornie odnosi się do procedowania przez Sąd I instancji, co zresztą wprost wynika z dalszej jego treści, a mianowicie stwierdzenia, że owo uchybienie miało polegać na „*przeprowadzeniu postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji w sposób naruszający prawo oskarżonego do obrony*”. Taki zabieg jest jednak w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny.

Nie sposób także uznać, by intencją skarżącego było postawienie zarzutu przeprowadzenia w powyższej przestrzeni nieprawidłowej kontroli odwoławczej przez Sąd Apelacyjny, bowiem zarzutu o zbliżonej treści nie postawiono w apelacji. Tym samym Sąd Odwoławczy nie miał obowiązku się do niej odnosić. Jednocześnie nie podstawiono zarzutu naruszenia art. 440 k.p.k., co sugerowałoby, że oczekiwaniem obrony było rozstrzygnięcie przez Sąd II instancji sprawy w tej przestrzeni poza granicami zarzutów podniesionych w apelacji. To zaś nie pozwala Sądowi Najwyższemu na przedstawienie rozważań w tej płaszczyźnie.

Powyższe uwagi należy odnieść także do zarzutu z pkt IV kasacji, dotyczącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 258§1 k.k. Rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego ograniczyło się do utrzymania w mocy orzeczenia wydanego w I instancji. Sąd ten nie czynił samodzielnie ustaleń faktycznych ani też nie stosował samodzielnie prawa materialnego. Zarzut postawiony w tej przestrzeni należało tym samym uznać za oczywiście bezzasadny.

Ostatni z zarzutów (pkt III), jako dotyczący niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary, jest z kolei w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym, niedopuszczalny.

Jedynie na marginesie można wskazać, że problematyka związana z wymierzoną skazanemu karą została przez Sąd Apelacyjny omówiona w ostatnim akapicie na str. 4 uzasadnienia orzeczenia, a poczynione przez Sąd rozważania w tej przestrzeni należało podzielić.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, a tym bardziej takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Z tych wszystkich przyczyn wywiedzioną kasację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[J.J.]

[r.g.]